

- No vaig conèixer la Maridol al temps de les seves plenes facultats i dedicació a tantes obres bones com va realitzar a la seva vida. Però el que jo he vist en ella em permet entreveure allò que ha donat sentit a la seva vida, allò que no caducarà mai, allò que ella s'ha endut com a tresor preuat i al mateix temps ens ha deixat a nosaltres com a herència. Jo l'he vist entrar cada dia a la capella del Santíssim, primer simplement acompanyada, després portada en cadira de rodes, per a la missa diària, estiu i hivern, fins al dia 23, que va complir 96 anys davant del sagrari del Carme (després ja va sobrevenir l'ictus, que ha portat al desenllaç final), acompanyada del petit grupet d'assistents, que la van felicitar en un esclat d'alegria i entusiasme, quan ella ja no era capaç de reaccionar com ho hauria volgut davant les mostres d'afecte que rebia.

- Aquesta presència diària vol dir moltes coses: fidelitat, constància, voluntat de ferro... No sembla adient la paraula ferro per parlar de l'amor, que és el que donava força a la seva voluntat, però tots sabem que el ferro, arroentat pel foc, ell mateix es torna foc, abrusa i crema, és foc. La vida cristiana és deixar-se estimar i estimar. Per això la font i el cim de la vida cristiana és l'eucaristia: la comencem reconeixent que som ferro i escòria, l'acabem arroentats per l'amor del Senyor, fets una sola cosa amb ell. I així després vivim el corresponent dia de cada dia.

- A nosaltres, la Maridol, amb la seva assistència a la missa diària ens comenta de manera eloqüent la primera lectura: "germans, cap de nosaltres no viu ni mor per a ell mateix: mentre vivim, vivim per al Senyor, I QUAN MORIM, MORIM PER AL SENYOR. PER AIXÒ, TAN SI VIVIM COM SI MORIM, SOM DEL SENYOR."

A la pàgina web de la parròquia trobareu l'itinerari professional, brillant, de la Maridol, tan ben resumit en les paraules finals: "en tot va lluitar i va excel·lir". Però, no és tant les obres externes el que fan la riquesa d'una persona, sinó allò que els hi dona sentit: el perquè i per a què es fan: tan si vivim com si morim, som del Senyor. I tot allò que es fa amb el Senyor i per al Senyor, val i dura per sempre.

- La Maridol no mancava mai a l'eucaristia diària. Ella es trobava allí amb el qui "amb gran desig ha desitjat i desitja" trobar-se amb nosaltres. D'Ell ha escoltat cada dia la Maridol les paraules que acabem d'escoltar a l'evangeli: "jo no trauré pas fora ningú que vingui a mi"... i en singular: "jo no et trauré pas fora..." perquè la voluntat del Pare que m'ha enviat es que no et perdis... que ressuscitis el darrer dia... que tinguis vida eterna".

- Reunits entorn del cos sense vida de la nostra germana, deixem que ressonin amb força les paraules de Jesús: "la voluntat del meu Pare és que no et perdis... que tinguis vida eterna... jo et ressuscitaré". Que aquestes paraules ens donin consol, esperança i fins i tot alegria en aquests moments de dolor, i que il·luminin els passos que encara haurem de donar en aquesta vida, fins que puguem retrobar-nos un dia amb els nostres éssers estimats, al banquet de la felicitat eterna.